

Text těla emailové zprávy z podání 1904/2024

Od: [REDACTED]
Komu: podatelna@osoud.ptc.justice.cz
Kopie:
Předmět: Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Dobrý den,

zdvořile vás žádám o zaslání následujících anonymizovaných rozhodnutí soudu:

Okresní soud v Prachaticích	7 T 70/2016	07.12.2016
Okresní soud v Prachaticích	1 T 165/2018-819	12.08.2019

Výše uvedené rozhodnutí prosím zašlete na níže uvedenou elektronickou adresu nebo do datové schránky advokáta [REDACTED]
[REDACTED]

Za vyřízení předem děkuji.

S pozdravem

[REDACTED], advokátní kancelář

[REDACTED]
asistentka

tel. [REDACTED]

mob. [REDACTED]

e-mail: [REDACTED]

OKRESNÍ SOUD V PRACHATICÍCH

Pivovarská 3, 383 18 Prachatice

tel.: 388 305 111, fax: 388 305 154, e-mail: podatelna@osoud.ptc.justice.cz, IDDS: iurabu8

NAŠE ZNAČKA: Si 10/2024

VAŠE ZNAČKA:

DNE: 29. ledna 2024

Vážený pan

Vážený pane [REDAKCE],

k Vaší žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Vám poskytujeme rozhodnutí Okresního soudu v Prachaticích, a to usnesení ze dne 7. 12. 2016, č. j. 7 T 70/2016, a usnesení ze dne 12. 8. 2019, č. j. 1 T 165/2018, v anonymizované podobě.

S pozdravem

JUDr. Simona Vojíková
předsedkyně soudu

U S N E S E N Í

Samosoudkyně Okresního soudu v Prachaticích rozhodla dne 07.12.2016 v trestní věci obviněné právnické osoby [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], IČO [REDAKCE], a obviněného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] 3, okres [REDAKCE],

t a k t o:

Podle § 314c odst. 1 písm. a) trestního řádu za použití § 188 odst. 1 písm. b) trestního řádu, § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu se trestní stíhání obviněných [REDAKCE], a [REDAKCE] pro skutek spočívající v tom, že

společnost [REDAKCE] a [REDAKCE] jako její tehdejší jednatel a jediný společník nabídli v přesně nezjištěné době v [REDAKCE] v [REDAKCE], v rámci své podnikatelské činnosti, jednatelem společnosti [REDAKCE], IČ: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], okres [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], poté co nebyli schopni uhradit své závazky vůči této společnosti, že namísto úhrady dluhu ve výši 556.110 Kč za odebrané palety, vystaví fiktivní faktury za nikdy nedodané zboží, když k těmto neexistujícím plněním bude účtována daň z přidané hodnoty, kterou si bude moci společnost [REDAKCE], uplatnit jako daň na vstupu a bude tak moci uplatnit nárok na odpočet takto fiktivně vytvořené daně, následně za společnost [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] vyhotovila jejich účetní, společnost [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], na pokyn [REDAKCE], třináct kusů faktur - daňových dokladů s uvedeným dodavatelem [REDAKCE], a odběratelem [REDAKCE], za odběr řeziva na celkovou finanční částku ve výši 1.516.856 Kč (základ daně 1.253.600 Kč, daň 263.256 Kč) a to:

- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.128 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 119.064 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.612 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 116.644 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 114.708 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 116.644 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.612 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 115.192 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.612 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 114.224 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.612 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 117.128 Kč,
- faktura č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] na částku 115.676 Kč,

tyto následně dne [REDAKCE] zaslala prostřednictvím e-mailu společnosti [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], přestože si společnost [REDAKCE], nikdy řezivo neobjednala, neodebrala a jednatel společnosti [REDAKCE]

██████████, ██████████, nar. ██████████ s tímto nesouhlasil a požadoval řádné uhrazení dluhu za odebrané palety, z tohoto důvodu tak uvedené faktury nebyly zahrnuty do přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období ██████████ a z nich vyplývající nadměrný odpočet ve výši 263.256 Kč nebyl společností ██████████, uplatněn a díky tomuto postupu jednatele této společnosti ██████████ tak nedošlo k dokonání trestného činu,

zastavuje,

neboť tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

O d ů v o d n ě n í:

Dne 16.11.2016 podal okresní státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Prachaticích obžalobu na obviněné ██████████, a ██████████ pro výše uvedený skutek s tím, že tento skutek kvalifikuje u obou obviněných jako přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

Samosoudkyně obžalobu přezkoumala z hledisek uvedených v § 181 odst. 1 a § 186 trestního řádu a dospěla k názoru, že jsou zde důvody pro rozhodnutí podle § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu, tedy k zastavení trestního stíhání, neboť jsou tu okolnosti uvedené v § 172 odst. 1 písm. c) trestního řádu, tedy, že tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

K tomuto závěru dospěl soud na základě následujících důvodů. Obviněný ██████████ a potažmo obviněná právnická osoba ██████████, jejíž byl v předmětné době jednatelem, je stíhán pro to, že poté, co se obviněná právnická osoba společnost ██████████, ocitla v situaci, že nebyla schopna hradit své závazky, nabídl obviněný ██████████ jako jednateli společnosti ██████████, že vystaví fiktivní faktury na nikdy nedodané zboží, jmenovaný pak uplatní tak zvanou vratku DPH a tím dojde alespoň k částečné úhradě závazku společnosti ██████████, vůči ██████████, v původní výši 556.110 Kč. Za tímto účelem pak obviněný ██████████ nechal zaměstnanci účetní společnosti ██████████, vystavit 13 ks faktur na celkovou částku 1.253.600 Kč, které pak ██████████ zaslal emailem společnosti jednatelem společnosti ██████████, ačkoliv k žádné dodávce fakturovaného zboží nikdy nedošlo ani nebyla objednána. Jednatel společnosti ██████████, však nezahrnul tyto faktury do přiznání k dani z přidané hodnoty a neuplatnil tak nárok na vrácení daně z přidané hodnoty ve výši 263.256 Kč.

Toto jednání podle názoru soudu nelze kvalifikovat jako pokus podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, nýbrž jako přípravu k tomuto trestnému činu, a to podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku. Zde soud vycházel z toho, že podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, jednání, které náleží úmyslnému vytváření podmínek pro spáchání zvláště závažného zločinu (§ 14 odst. 3), zejména v jeho organizování, opatrování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání, ve společnosti, sročení, v návodu nebo v pomoci k takovému činu je přípravou jen tehdy, jestliže to trestný zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví a pokud nedošlo k pokusu nebo k dokonání zvláště závažného zločinu, zatímco podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku pokusem je jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu

a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat a je pokusem trestného činu, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

Zde soud je toho názoru, že jednání, které je obviněným kladeno za vinu, je pouze přípravou k trestnému činu ve smyslu § 20 odst. 1 trestního zákoníku a nikoli pokusem ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Zde soud vycházel z toho, že obviněný [REDAKCE] měl svým jednáním úmyslně vytvářet podmínky pro spáchání přečinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, když zde soud vycházel z toho, že obviněný se měl dopustit toho, že vyhotovil celkem 13 daňových dokladů – faktur a odběr nikdy nedodaného zboží společnosti [REDAKCE], přičemž tyto zaslal této společnosti v úmyslu, aby tato společnost je uplatnila v rámci přiznání k dani z přidané hodnoty a mělo tak dojít k vrácení přeplatku na této dani ve výši 263.256 Kč s tím, že takto měla být uhrazena alespoň dluhu, který má společnost [REDAKCE], vůči společnosti [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že však jednatel společnosti [REDAKCE], nikdy tyto faktury nepoužil, neuplatnil v rámci přiznání k dani z přidané hodnoty vůči příslušnému správci daně, má soud za to, že se jedná pouze o přípravu k trestnému činu a nikoli o jeho pokus, neboť obviněný [REDAKCE] se dopustil přípravy ve formě návodu, kdy se v jiném (a to v jednateli společnosti [REDAKCE], [REDAKCE]) snažil vzbudit rozhodnutí spáchat trestný čin (§ 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Dle názoru soudu by pokusem uvedeného trestného činu bylo až jednání, kdy by došlo k uplatnění předmětných fiktivních faktur vůči správci daně (příslušnému finančnímu úřadu) a tento by jejich „závadnost“ zjistil a neoprávněně uplatněnou vratku DPH společnosti [REDAKCE], nezaslal. V této věci však trestná činnost obviněných nepostoupila do tohoto stádia, nýbrž skončila tím, že zaslal obviněný [REDAKCE] fiktivní faktury [REDAKCE], a vůči příslušnému správci daně nikdy uplatněny nebyly. Proto z těchto důvodů má soud za to, že jedná pouze o stádium přípravy trestného činu podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, a to formou návodu.

Při rozhodování, zda se jedná o přípravu nebo pokus soud vycházel i z judikatury, kupříkladu rozhodnutí 7Tdo 1395/2012, pojednává o tom, že vytváření technických podmínek pro spáchání trestného činu (například založení čísla účtu, na který mají být zaslány podvodně vylákané peněžní prostředky), nelze považovat za uskutečňování protiprávního činu a takové jednání nemá ani přímý význam pro jeho dokonání a není ani v bezprostřední časové a místní souvislosti. Na druhou stranu však může vykazovat znaky přípravy trestného činu, je-li trestná. Dle názoru soudu obviněný [REDAKCE] a potažmo i obviněná právnická osoba [REDAKCE], zasláním 13 ks fiktivních faktur svému dlužníkovi pouze vytvářela technické podmínky pro spáchání uvedeného trestného činu, toto nelze považovat za uskutečňování protiprávního činu. Takovým by mohlo být až jejich předložení u příslušného správce daně v rámci uplatnění nároku na vrácení DPH, k čemuž však v této věci nedošlo. Právě vyhotovení předmětných 13 fiktivních faktur a jejich následné zaslání jednateli společnosti [REDAKCE], soud považuje za úmyslné vytváření podmínek pro spáchání trestného činu.

Vzhledem ke shora uvedeným závěrům dospěl soud k názoru, že skutek, který je obviněným kladen za vinu, není trestným činem, neboť trestnost činu se zásadně posuzuje podle zákona platného v době, kdy byl trestný čin spáchán, zde se jedná o [REDAKCE] a v této době nebyla příprava k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobně povinné platby podle § 240 trestního zákoníku trestná. Trestnou se stala až změnou trestního zákoníku účinnou od 01.07.2016.

Vzhledem k tomu, že skutek, který je oběma obviněným kladen za vinu, lze kvalifikovat jako přípravu k trestnému činu krácení daně, poplatku a podobně povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, která v době spáchání nebyla trestným činem, postupoval soud podle shora uvedených ustanovení trestního řádu a trestný stíhání obou obviněných zastavil.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do 3 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Stížnost se podává u Okresního soudu v Prachaticích.

Prachatice 07.12.2016

Mgr. Vendulka Pozniaková
samosoudkyně

USNESENÍ

Okresní soud v Prachaticích rozhodl samosoudcem JUDr. Ing. Danielem Prouzou, Ph.D. dne 12. 8. 2019 v trestní věci 1. obviněného [REDAKCE], narozen [REDAKCE] ve [REDAKCE], jednatele obchodní společnosti, trvale bytem [REDAKCE], pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 zákona číslo 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), spáchaný dílem samostatně, dílem formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, 2. obviněné [REDAKCE], rozené [REDAKCE], narozena [REDAKCE] ve [REDAKCE], jednatelky obchodní společnosti, trvale bytem [REDAKCE], pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a 3. obviněné právnické osoby [REDAKCE], IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], pro přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku,

takto:

Podle § 314c odst. 1, písm. a) zákona číslo 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „tr. ř.“), § 188 odst. 1, písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1, písm. b) tr. ř. se **zastavuje** trestní stíhání obviněných [REDAKCE], [REDAKCE] a právnické osoby [REDAKCE] pro jednání spočívající v tom, že

a) [REDAKCE] v období [REDAKCE] jako osoba samostatně výdělečně činná, registrovaná pod IČ [REDAKCE], provozoval [REDAKCE], nacházející se na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], s 16 pokoji, na kterých v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používal televizní přijímače,

dále v období od [REDAKCE] provozoval [REDAKCE], nacházející se na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], s 18 pokoji, na kterých v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb rovněž používal televizní přijímače,

a dále [REDAKCE] společně s [REDAKCE] vykonávali [REDAKCE] funkce jednatelů společnosti [REDAKCE], IČ [REDAKCE], která v období [REDAKCE] provozovala [REDAKCE], nacházející se na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], s 16 pokoji, na kterých byly v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používány televizní přijímače,

přičemž vzhledem k užívání všech televizních přijímačů v souvislosti s podnikatelskou činností byl podle ustanovení § 6 odst. 2, odst. 5 zákona číslo 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, účinného do 12. 9. 2005, [REDAKCE] povinen oznámit místně příslušné provozovně pošty den, kdy se stal držitelem televizních přijímačů, a to do 15 dnů od vzniku této skutečnosti, a posléze podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona číslo 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, byli [REDAKCE] a [REDAKCE] povinni oznámit provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, IČ 000 27 383, se sídlem Na hřebenech II 1132/4, Podolí, 147 00 Praha 4, že se stali poplatníky televizního poplatku, popřípadě že se jím stala společnost [REDAKCE], a to do 15 dnů od vzniku této skutečnosti, a následně platit České televizi poplatek z každého používaného televizoru v období [REDAKCE] ve výši 75

Kč měsíčně, v období [redacted] ve výši 100 Kč měsíčně, v období [redacted] ve výši 120 Kč měsíčně a v období od [redacted] ve výši 135 Kč měsíčně, což řádně neučinili, když

- v období [redacted] [redacted] sám v souvislosti s provozem [redacted] řádně neoznámil, že je poplatníkem televizního poplatku z 6 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátil o 20 520 Kč,

- v období [redacted] [redacted] společně s [redacted] v souvislosti s provozem [redacted] řádně neoznámili, že společnost [redacted] je poplatníkem televizního poplatku z 6 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátili o 21 870 Kč,

- v období [redacted] [redacted] společně s [redacted] v souvislosti s provozem [redacted] řádně neoznámili, že společnost [redacted] je poplatníkem televizního poplatku z 16 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátili o 58 320 Kč,

- v období [redacted] [redacted] společně s [redacted] v souvislosti s provozem [redacted] oznámili provozovateli televizního vysílání České televizi, že společnost [redacted] je poplatníkem televizního poplatku z 6 ks televizních přijímačů, přestože v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb bylo používáno 16 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátili o 67 500 Kč,

- v období [redacted] [redacted] sám v souvislosti s provozem [redacted] řádně neoznámil, že je poplatníkem televizního poplatku z 19 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátil o 92 340 Kč,

- v období [redacted] [redacted] sám v souvislosti s provozem [redacted] oznámil provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, že je poplatníkem televizního poplatku z 6 ks televizních přijímačů, přestože v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používal 19 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátil o 45 630 Kč,

- v období [redacted] [redacted] sám v souvislosti s provozem [redacted] oznámil provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, že je poplatníkem televizního poplatku ze 7 ks televizních přijímačů, přestože v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používal 19 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátil o 17 820 Kč,

- v období [redacted] [redacted] sám v souvislosti s provozem [redacted] oznámil provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, že je poplatníkem televizního poplatku ze 17 ks televizních přijímačů, přestože v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používal 19 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátil o 3 510 Kč,

takto [redacted] sám za uvedené období zkrátil poplatek o **179 820 Kč** a společně s [redacted] zkrátili poplatek za uvedené období o **147 690 Kč**, celkem tak byl poplatek zkrácen o **327 510 Kč**,

b) **právnícká osoba** [redacted] prostřednictvím svého statutárního orgánu, jednatelů [redacted] a [redacted], jednajících v rámci její podnikatelské činnosti a v jejím zájmu, v období [redacted] ve [redacted], okr. [redacted], provozovala [redacted], nacházející se na adrese [redacted], okres [redacted], s 16 pokoji, na kterých bylo v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používáno nejméně 16 ks televizních přijímačů, a podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona číslo 348/2005 Sb., o rozhlasových

a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, byla povinna oznámit provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, IČ 000 27 383, se sídlem Na hřebenech II 1132/4, Podolí, 147 00 Praha 4, že se stala poplatníkem televizního poplatku, a to do 15 dnů od vzniku této skutečnosti, a následně platit České televizi poplatek z každého televizoru ve výši 135 Kč měsíčně, což řádně neučinila, když

- v období [REDAKCE] v souvislosti s provozem [REDAKCE] řádně neoznámila, že je poplatníkem televizního poplatku z nejméně 16 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátila nejméně o 19 440 Kč,

- v období [REDAKCE] v souvislosti s provozem [REDAKCE] oznámila provozovateli televizního vysílání ČESKÉ TELEVIZI, že je poplatníkem televizního poplatku z 6 ks televizních přijímačů, přestože v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb bylo používáno 16 ks televizních přijímačů, a tím poplatek zkrátila nejméně o 67 500 Kč,

takto za uvedené období zkrátila poplatek celkem o **86 940 Kč**,

neboť tyto skutky nejsou trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Odůvodnění:

1. Dne 21. 8. 2018 byla u zdejšího soudu podána státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Prachaticích obžaloba, č. j. ZT 81/2017-181, na obviněné [REDAKCE], [REDAKCE] a právnickou osobu [REDAKCE] pro spáchání daňové trestné činnosti kvalifikované jako přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku. Obviněný [REDAKCE] se protiprávního jednání měl dopustit dílem sám, dílem formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, obviněná [REDAKCE] výlučně formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a obviněná právnická osoba [REDAKCE] výlučně samostatně. Trestné činnosti se měli obvinění dopustit tím, že, stručně řečeno, v období specifikovaném v obžalobě v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb používali televizní přijímače v rámci podnikatelské činnosti, aniž by tuto skutečnost řádně a včas v souladu s tehdy platnými a účinnými právními normami oznámili ČESKÉ TELEVIZI, IČ 000 27 383 (dále také jen Česká televize“). V důsledku tohoto jednání, jako poplatníci televizního poplatku, zkrátili tento poplatek, konkrétně obviněný [REDAKCE] o částku ve výši 179 820 Kč, obvinění [REDAKCE] a [REDAKCE] společně o částku ve výši 147 690 Kč a právnická osoba [REDAKCE] zkrátila poplatek celkem o 86 940 Kč.
2. Obvinění [REDAKCE] a [REDAKCE] se v rámci přípravného řízení v pozici obviněných vyjadřovali pouze k osobním poměrům, zatímco ve vztahu k věci využili svého zákonného práva odepřít výpověď. V případě obviněné právnické osoby [REDAKCE] se z výpovědi této obviněné osoby z přípravného řízení podává, že tato rovněž, prostřednictvím svého opatrovníka, využila svého zákonného práva odepřít výpověď.
3. Z usnesení o zahájení trestního stíhání, rovněž tak z popisu skutku ve výroku obžaloby, je soudem zjišťováno, že obvinění [REDAKCE] a [REDAKCE] se měli trestné činnosti dopouštět v podstatě nepřetržitě v době [REDAKCE], v případě právnické osoby [REDAKCE] se tak mělo stát v době [REDAKCE]. Trestní odpovědnost obviněných je státní zástupkyní shledávána v neoznámení skutečností významných pro vyměření televizního poplatku z titulu používání televizních přijímačů při poskytování ubytovacích služeb v hotelu a restauraci [REDAKCE] ve [REDAKCE] a v hotelu [REDAKCE] ve [REDAKCE] v případě obviněného [REDAKCE] a v případě obou obviněných fyzických osob, a právnické osoby [REDAKCE]

zakoupení televizorů obviněným [REDAKCE] a obviněnou právnickou osobou [REDAKCE], jakož i rozsahem komunikace obviněného [REDAKCE] s Českou televizí.

7. Po zevrubném prostudování obsahu svědeckých výpovědí, jakož i úředních záznamů o podaném vysvětlení, výše uvedenými osobami, stejně tak obsahu listinných důkazů vztahujících se k zakoupení televizorů obviněným [REDAKCE] či obviněnou právnickou osobou [REDAKCE], však ve svém souhrnu nemůže soud učinit závěr v rozsahu uvedeném v obžalobě ve vztahu k používání televizních přijímačů jednotlivými obviněnými osobami ve zde, státní zástupkyní specifikovaném období, uvedeném počtu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani obsah zpráv poskytnutých Úřadem regionální rady Regionálního operačního programu Jihozápad v souvislosti s projektem [REDAKCE], který byl spolufinancován Evropskou unií, ale i peněžního deníku [REDAKCE], či informace od správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Praha, Finanční úřad pro Jihočeský kraj), či České televize, Českého rozhlasu, OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. a Intergam, nezávislé společnosti výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s. Jakkoli je nepochybné, že obvinění [REDAKCE] a právnická osoba [REDAKCE] zakoupili v letech [REDAKCE] televizory od společnosti [REDAKCE], a zároveň některé z těchto dokladů byly předloženy Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k proplacení v souvislosti s rekonstrukcí hotelu [REDAKCE] ve [REDAKCE], tak se nepodařilo zjistit jaké konkrétní televize v konkrétním období na konkrétních místech (hotel [REDAKCE], hotel [REDAKCE]) byly reálně používány způsobem a formou, která zakládá povinnost hradit televizní poplatek České televizi z každého používaného televizoru v návaznosti na zákon číslo 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích účinného do 12. 9. 2005, resp. zákon číslo 348/2005, o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů s účinností od 13. 9. 2005.
8. Policejní orgán, shodně jako státní zástupce v podané obžalobě, dovozují trestní odpovědnost obviněných v návaznosti na výše citované zákony vztahující se k rozhlasovým a televizním poplatkům v kontextu ustanovení § 240 odst. 1 tr. zákoníku, kdy, jak uvádí státní zástupkyně na straně jedenácté odůvodnění obžaloby, z jazykového výkladu pojmu *jiné podobné povinné platby* vyplývá, že znaky příslušné skutkové podstaty, tedy ustanovení § 240 odst. 1 tr. zákoníku, mohou být naplněny i zkrácením takové povinné platby, která sice nemá zcela shodné znaky jako daň nebo poplatek, avšak je těmto platbám velmi blízká (podobná).
9. Okresní soud konstatuje, že ustanovení § 240 tr. zákoníku chrání zájem státu na správném vyměření daně, cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění, poplatku nebo jiné podobné povinné platby a na příjmech z těchto povinných plateb, ze kterých je financována činnost státu, krajů a obcí a jiné činnosti vykonávané ve veřejném zájmu, zejména léčebná péče a sociální zabezpečení. Trestní zákoník tak nesankcionuje pouhé neodvedení uvedených povinných plateb, ale jejich zkrácení, neboť jde v podstatě o zvláštní případ podvodu. V návaznosti na tyto právní závěry je potřeba konstatovat, že se musí jednat o platbu, která má veřejnoprávní charakter.
10. O jinou podobnou platbu ve smyslu § 240 tr. zákoníku jde tehdy, jestliže tato platba je stanovena na základě určitého zákona, jako je tomu u daní, poplatků, cla, pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na zdravotní pojištění (srov. *Prouza, D. Daňová kriminalita. Stráž pod Ralskem : Justiční akademie ČR, 2005, strana 158*).
11. Z hlediska výkladu termínu *jiná podobná povinná platba* byl podle odborné literatury v soudní praxi označován též poplatek, který je povinen platit držitel televizního nebo rozhlasového přijímače, a proto nepřihlášení takového přijímače do evidence a neplacení televizního nebo rozhlasového poplatku ve stanovené paušální částce, by mohlo být kvalifikováno jako zkrácení jiné podobné

povinné platby ve smyslu § 240 tr. zákoníku (z hlediska teorie trestního práva je to však sporné), jak uvádí *Šámal, P. a kol.* Trestní zákoník II. § 140 – 421. Komentář. 2. vydání, Praha : C. H. Beck, 2012, strana 2420. V předmětné odborné literatuře však není praxe soudu specifikována, rovněž tak do současné doby nebyla publikována žádná rozhodnutí trestních soudů, která by takové jednání kvalifikovala jako zkrácení jiné podobné povinné platby. Obdobné názory byly publikovány v odborné literatuře i v minulosti, k tomu konkrétně srov. *Púry, F.* Zkrácení daně jako trestný čin. I. část. Daňový expert, 2005, 5 a *Prouzga, D.* Daňová kriminalita. Stráž pod Ralskem : Justiční akademie ČR, 2005, strana 158, aniž by to ovšem bylo zevrubněji rozvedeno, či doplněno odkazem na konkrétní rozhodnutí soudu.

12. Okresní soud konstatuje, že v době publikování výše uvedených názorů v odborné literatuře vydáno rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (dále také jen „Nejvyšší soud“) ve věci vedené pod sp. zn. 33 Cdo 3370/2010. V rámci této věci bylo Nejvyšším soudem konstatováno, že soukromoprávní vztahy se vyznačují tím, že jejich subjekty mají rovné postavení (platí princip ekvivalence); ve vzájemném právním vztahu žádný z nich nemá nadřazené postavení a není oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech druhého účastníka, ani plnění povinnosti autoritativně vynucovat. Subjekty soukromoprávních vztahů se o vzniku či založení vzájemných subjektivních práv a povinností musí zásadně dohodnout, pokud tyto právní povinnosti nevznikají přímo ze zákona. Ve všech případech neshody o vzájemných právech a povinnostech je účastník oprávněn domáhat se autoritativního vynucení svých práv prostřednictvím oprávněného orgánu státu a není nadán oprávněním mocensky (autoritativně) tato práva vynucovat sám. Pro veřejnoprávní vztahy je naopak charakteristické, že nejméně jeden subjekt právního vztahu – ať již stát, obec, popřípadě jiný veřejný orgán – vystupuje vůči druhému subjektu, tj. soukromoprávní osobě, ať fyzické či právnické, v pozici nositele autoritativně vykonávané svrchované, výsostné veřejné moci. V právu veřejném je jeden subjekt práva podřízen druhému, který v právním vztahu vystupuje jako silnější (platí tu princip subordinace); základní metodou právní regulace je zde rozhodnutí orgánu veřejné moci. Pro rozlišení soukromoprávních vztahů od veřejnoprávních je rozhodující především posouzení vzájemného postavení jejich subjektů, jak vyplývá z příslušných ustanovení právní normy, která na tyto vztahy dopadá.
13. V případě tzv. televizního poplatku vyplývá soukromoprávní charakter jednak z právního postavení České televize, zejména její nezávislosti a majetkové samostatnosti, jednak z charakteru právního vztahu mezi Českou televizí jako příjemcem poplatku a poplatníkem, jak ostatně vyplývá ze zákona číslo 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích účinného do 12. 9. 2005, resp. zákona číslo 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, účinného od 13. 9. 2005. V neposlední řadě lze na soukromoprávní charakter televizního poplatku usuzovat ze způsobu vymáhání dlužných poplatků.
14. Česká televize je právnickou osobou, která nejen že hospodář s vlastním majetkem, ale také samostatně vstupuje do právních vztahů, a to bez jakékoliv participace či možnosti zásahu ze strany orgánů veřejné moci. Stát, resp. orgány veřejné moci, neodpovídají za závazky České televize a naopak, Česká televize neodpovídá za závazky státu. S tím také souvisí způsob a forma financování České televize, neboť zdrojem financování jsou televizní poplatky vybírané na základě výše uvedených právních předpisů a příjem z vlastní podnikatelské činnosti; není tedy financována z veřejných rozpočtů.
15. V souvislosti s právní argumentací soukromoprávních vztahů publikovaných Nejvyšším soudem ve věci vedené pod sp. zn. 33 Cdo 3370/2010 je možné konstatovat, že postavení České televize je tedy nezávislé na státu a jeho orgánech a nemá povahu subordinace ve vztahu k jiným orgánům veřejné moci. Bylo konstatováno, že Česká televize a poplatník jsou proto ve vzájemně rovnoprávním postavení, což ostatně bylo řečeno právě ve výše publikovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu, a proto plnění úkolů České televize není výkonem veřejné moci.

16. S poukazem na výše uvedené skutečnosti proto televizní poplatek je odlišný od veřejnoprávních plateb specifikovaných v ustanovení § 240 tr. zákoníku, jimž je poskytována ochrana v případě jejich zkrácení i atributy trestního práva. Protože televizní poplatek představuje platbu soukromoprávního charakteru, a značně odlišnou od veřejnoprávních plateb jako jsou daň, clo, správní poplatky, soudní poplatky a místní poplatky, tak nelze zkrácení televizního poplatku kvalifikovat jako jinou podobnou povinnou platbu v intencích ustanovení § 240 tr. zákoníku. Je tomu tak zejména právě s ohledem na rovnoprávné postavení České televize a poplatníka poplatku, a z něj vyplývající soukromoprávní charakter jejich závazkového vztahu, jakož i samotného nároku na zaplacení poplatku. Dlužné poplatky totiž nelze vymáhat jinak, než u nezávislého soudu v rámci občanského soudního řízení jako jiné soukromoprávní nároky. Z těchto příčin proto okresní soud konstatuje, že jednání, které je obviněným kladeno za vinu, není trestným činem.
17. Nad rámec okresní soud považuje za potřebné učinit několik poznámek ke společenské škodlivosti trestněprávního jednání.
18. Podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe, a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“, do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, sp. zn. Tpjn 301/2012).
19. Princip „ultima ratio“ proto představuje krajní prostředek, podle něhož zásadně není přípustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nepochybnitelně zjištěny (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2000, sp. zn. IV. ÚS 564/2000). Z uznávaného principu právního státu, jímž je chápání trestní represe jako prostředku „ultima ratio“, vyplývá, že ochrana právních statků má být v prvé řadě uplatňována prostředky práva občanského, obchodního či správního, a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namíste uplatňovat trestní odpovědnost. Na druhé straně je třeba uvést, že princip „ultima ratio“ nelze vykládat v tom smyslu, že trestní postih závisí pouze na tom, zda byly či nebyly, příp. jakým způsobem, uplatněny i mimotrestní právní prostředky, neboť ho ani u vztahů, které mají soukromoprávní základ a kterým je trestním zákoníkem poskytována i trestněprávní ochrana, nelze uplatňovat tak široce, aby to prakticky vedlo k negaci použití prostředků trestního práva jako nástroje k ochraně majetku, závazkových vztahů apod. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1035/2010). Uplatnění trestněprávní odpovědnosti v souladu s trestním zákoníkem není vázáno na předcházející neúspěšné použití mimotrestních prostředků, aby byl odstraněn protiprávní stav, jakož ani na absenci možnosti vyvodit odpovědnost podle jiného právního předpisu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1634/2014).
20. Zásadu subsidiarity trestní represe lze aplikovat jen v případech společensky málo škodlivých. Společenskou škodlivost činu, která není zákonným znakem trestného činu, nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií

vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012, či nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1148/09).

21. Trestní právo je svou povahou subsidiární či podpůrný prostředek, a proto samo o sobě není schopné vyřešit problém ekonomické kriminality, neboť není způsobilé zabránit jevům tvořícím kriminalitu v ekonomice, které mají svůj původ v hospodářském systému a způsobu jeho regulace. Na druhé straně však jde o prostředek nenahraditelný z hlediska ochrany řádných ekonomických vztahů.
22. Charakteristickým rysem tzv. hospodářského trestního práva, který má význam i v oblasti trestání, je totiž jeho úzká *návaznost na řadu mimotrestních právních norem*, protože trestní zákoník zde stanoví trestní sankci za porušení takových mimotrestních právních norem především v oblasti obchodního, občanského a finančního práva, a to případně i vedle sankcí obsažených v těchto mimotrestních předpisech.
23. Právní regulace podnikání je záležitostí především soukromého práva, a pokud již do této sféry zasahuje veřejné právo (právo správní, finanční, trestní), má to být jen v nezbytném rozsahu a ve veřejném zájmu. Vzhledem k tomu více než u jiných trestných činů se u trestných činů hospodářských projevuje již shora zmíněná *zásada subsidiarity trestní represe*.
24. Trestnými činy tak mohou být závažnější případy protispoločenských jednání. Ochrana právních statků má být v první řadě uplatňována prostředky mimotrestními, tedy prostředky práva občanského, obchodního či správního, a až za situace, kdy by taková ochrana byla neúčinná, tak může dojít k využití trestněprávních prostředků. V projednávané trestní věci se nejedná o jednání, které by mělo, i pokud by bylo konstatováno, že nehrzení televizního poplatku je tzv. jinou podobnou povinnou platbou ve smyslu § 240 tr. zákoníku, trestněprávní rozměr. Okresní soud v této souvislosti podotýká, že trestní právo má z podstaty principu *ultima ratio* místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou vyčerpané, neúčinné nebo nevhodné (srov. II. ÚS 413/04 a sp. zn. IV. ÚS 469/04). Kromě toho, že obviněnými by nebyla naplněna kvalifikovaná skutková podstata trestného činu, tak se nejednalo ani o předem detailně promyšlené a plánované jednání. Bez významu není ani fakt, že zájem na zajištění veřejného televizního vysílání je pak ve srovnání s platbami, které plynou do veřejných rozpočtů a slouží k financování všech významných celospolečenských potřeb, nesrovnatelně jiný, nižší, čímž logicky klesá společenská škodlivost takového protiprávního jednání v podobě neodvádění televizních poplatků, které mají uvedenou službu částečně (nikoli výhradně) financovat. Bez významu není ani fakt, že v České republice není Česká televize jediným subjektem, který poskytuje televizní vysílání, přičemž ve vztahu ke všem společnostem a subjektům, které provozují na území České republiky televizní vysílání, platí stejné podmínky pro jejich vysílání.
25. Závěrem považuje soud prvního stupně za potřebné konstatovat, že s ohledem na dobu, kdy se měli obvinění trestné činnosti dopustit, a kdy bylo zahájeno jejich trestní stíhání, nebylo soudem shledáno, že by trestní stíhání bylo nepřipustné z důvodu promlčení. V tomto směru nalézací soud poukazuje na ustanovení § 34 odst. 1, písm. d), odst. 4, písm. a) tr. zákoníku, kdy v případě, že by v jednání obviněných bylo shledáno spáchání trestného činu, tak se jedná o pokračující trestný čin (v případě obviněných [redacted] a [redacted]), resp. podle citovaného ustanovení trestního zákoníku v návaznosti na ustanovení § 12 zákona číslo 418/2011 Sb., o trestní

odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. V případě obviněné ██████████ zároveň nebylo zjištěno, že v jejím případě byly splněny podmínky pro vyloučení její trestní odpovědnosti z důvodu nepřičetnosti ve smyslu § 26 tr. zákoníku. Soud vycházel především z lékařských zpráv vztahujících se ke zdravotnímu stavu obviněné ██████████ v rozhodném období a závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zpracovaného MUDr. Danou Dvořákovou.

26. Obvinění prostřednictvím svých obhájců podali soudu návrh na předběžné projednání obžaloby. Tímto podáním se soud ovšem nemohl zabývat, neboť samosoudce ve smyslu § 314c odst. 1 tr. ř. obžalobu předběžně neprojednává, přezkoumá ji však z hledisek uvedených v § 181 odst. 1 tr. ř. a § 186 tr. ř. V návaznosti na tento přezkum proto samosoudce podle § 314c odst. 1, písm. a) tr. ř. při aplikaci ustanovení § 188 odst. 1, písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1, písm. b) tr. ř. trestní stíhání obviněných zastavil, neboť skutek, který je jim kladen za vinu, není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Poučení:

Proti tomuto usnesení může státní zástupce a obviněný podat stížnost do tří dnů ode dne oznámení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Stížnost má odkladný účinek.

Prachatice 12. srpna 2019

JUDr. Ing. Daniel Prouza, Ph.D.
samosoudce